

positive Forsvarsvener have jo i høj Grad drevet Politik paa denne Sag, som man skulde synes, at der netop ikke kunde drives Politik paa, fordi den er saa lige til. Højre har i høj Grad drevet Politik paa den; de drev det endogsaa saa vidt, at de brød Landets Grundlov, og Højre skaffede os en Forsvarsordning mod Loven og skaffede os den ganske, som de sagkyndige krævede. Og det var ikke nok med, at man spurgte de indenlandske sagkyndige, vore egne sagkyndige, men man hentede ogsaa sagkyndige fra Udlandet, for at vi kunde faa noget, som var særlig godt, og saa fik vi jo ogsaa en Fæstning og en Militærplan. Men det varede ikke længe, før man hørte fra den selvsamme Side, som havde skaffet os den, at den var ubrugelig, uanvendelig, i høj Grad utilstrækkelig, og at nu skulde man have noget helt andet. Ogsaa Venstre har, i alt Fald til en vis Grad, drevet Politik paa denne Sag. De have drevet deres Politik mod Højres Politik, have stillet en anden Opfattelse op mod Højres Opfattelse, nemlig den, at vi skulde se at komme nedad med de militære Udgifter, at det var bedst for Danmark at klare sig med de mindst mulige militære Udgifter. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har en Gang udtalt, at der var to Strømninger i vort Folk, og at disse to Strømninger ogsaa gjorde sig gældende her inde paa Rigsdagen og særlig i denne Sal. Den ene Strømnings Mænd krævede stadig forøgede Militærudgifter, den anden Strømnings Mænd gik den modsatte Vej, krævede, at vi skulde nedad med de militære Udgifter. Det, at der saaledes er drevet Politik paa Sagen, indgyder ikke Respekt for den hos os, der have den modsatte Opfattelse, thi hvis det var muligt at løse det Spørgsmaal, som i og for sig er saa lige til, saa burde der ikke drives Politik paa det af de saakaldte positive Forsvarsvenernes Gruppe, saa burde der være Enighed om Sagen fra deres Side. For at de skulde faa os til at tro paa, at det kan nytte, maatte de være enige, de maatte staa samlede om en bestemt Plan og sige: Dette er det eneste saliggørende; naar det vedtages, have vi betrygget vort Lands Eksistens og vort Folks Frihed. Men det er saa langt fra Tilfældet, at de tværtimod ere i høj Grad uenige; de ere uenige om snart sagt alle Spørgsmaal.

Derfor have vi Lov til at spørge dem og spørge os selv: Hvad kan det nytte, hvad kan det føre til? Det Sted, hvor man i Øjeblikket rimeligst kan hente Svar

paa sine Spørgsmaal, maa blive den Betænkning, der afgaves af Forsvarskommissionen. Denne blev jo netop nedsat for at udrede disse Spørgsmaal og give vort Folk virkelig fyldestgørende Oplysning om vort Lands Stilling. Dens Betænkning afgiver et udmærket Bevis paa Umuligheden for det danske Folk af at skabe sig et militært Værn, der kan sikre Landets Bestaaen. Forsvarskommissionen bestod jo af Mænd, der nød Tillid i de Kredse, hvorfra de var udgaaede, og den fik de dygtigste sagkyndige tilforordnede. Men naar man læser, hvad der forklares og oplyses for os i dens Betænkning, kan man ikke andet end faa det Indtryk, at dette at forsvare sig med Vaaben og indlade sig paa at føre Krig er en umulig Opgave for det danske Folk. Der er ingen af dem, der har givet Raad og Vejledning — hverken af de politiske sagkyndige eller af de tekniske —, der har turdet paastaa, at det var muligt for det danske Folk at forsvare sin Eksistens. Der siges blandt andet af Kommissionens største Mindretal, at det, der maa være vor Opgave, er at forebygge et Angreb. Den paagældende Udtalelse er ganske kort og meget klar. I Betænkningens Side 99 siges der udtrykkelig følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal tillade mig at citere: „Det er klart, at en Stat af Danmarks Størrelse kun i de usandsynlige Undtagelsestilfælde, at den enten bliver angreben af en ikke overlegen Magt, eller at Angriberen bærer sig uklogt ad, vil være i Stand til at kaste en Fjende, der har sat sig fast paa dens Omraade, ud af dette, og Danmark vil derfor overhovedet ikke have Udsigt til at kunne opretholde sin Neutralitet, medmindre det lykkes Landet at forebygge slige Angreb, og det er da derpaa, Ordningen af vort Forsvarsvæsen maa tage Sigte“.

Altsaa, vi kunne ikke afslaa et Angreb, vi kunne ikke hindre Fjenden i at sætte sig fast paa vort Landomraade. Men vi skulle saa gøre Forsøg paa at forebygge et Angreb. Det forekommer mig, at det er fantastisk at tro, at det lille Danmark skulde kunne opstille et Militærsvæsen, der var i Stand til at forebygge et Angreb, og som var af den Beskaffenhed, at det kunde virke saa afskrækkende overfor Stormagterne, ja endogsaa overfor Verdens stærkeste Militærmagt, at de ikke vilde vove et Angreb paa os.

Men endnu mere fantastisk er det at tro, at de militære Planer, som den højtærede Regering har fremsat, skulde være